

Det fins mer enn lidelseshistorier fra klinikken

Lene Paulsen Walderhaug
psykologspesialist

Jeg noterer meg rekken av lidelseshistorier som publiseres i Psykologtidsskriftet om dagen og kjenner meg ikke igjen.

Lene Paulsen Walderhaug. Foto: privat

Som psykologspesialist trives jeg i et offentlig psykisk helsevern der det er fokus på effektiv og virksom behandling. Mitt inntrykk er også at de fleste rundt meg har det bra. Jeg sitter med en rekke spørsmål og har noen løse antagelser til svar:

Hvor er stemmene til de av oss som trives? Rekk gjerne opp handa.

Hvilke forventninger har de lidende til yrkeslivet? Og til seg selv som «hjelper»?

Antagelig bør utdanningene våre i større grad forberede folk på effektiv journalskriving, effektiv behandling, rammene rundt vår utøvelse av helsehjelp, som for eksempel prioriteringsveiledere og hvordan psykologers arbeid henger sammen med velferdsstaten og demokrati.

Hvor er de lidendes veiledere?

Antagelig bør veiledningen i større grad hjelpe nye psykologer inn i arbeidshverdagen mer med fokus på oppgavehåndtering, kliniske prioriteringer, selvhøvdelse, selvtillit og egenivaretagelse.

Hvor har de lidende det fra, at mer tid i seg selv gir bedre resultater?

Antagelig fra noen gamle teoretiske modeller, magefølelsen, som et svar på egenopplevd overveldelse.

Hvor har de det fra, at vi har få ressurser i norsk psykisk helsevern?

Er vi virkelig sikre på at vi bruker ressursene på best mulig måte?

Har vi det fra samtaler med andre lidende. Fra et begrenset perspektiv på ressursbruk i psykisk helsevern sammenliknet med andre land?

Hvis man ønsker å endre det offentlige helsevesenet, hvorfor hopper de lidende over til det private i stedet for å bli og bidra til endringene de mener er til det bedre?

Det er åpenbart dårlig ledelse flere steder. Kanskje gir folk seg også for lett, eller sliter med selvhøvdelse i møte med egne og andres forventninger. Kanskje bidrar de lite selv til å skape det felleskapet som skal til for at folk trives.

Hvem betaler for terapiene de lidende psykologene tilbyr i privat sektor?

Er dette menneske- og samfunnssynet mer i tråd med hva vi lærte på studiet, enn det som ligger bak offentlig spesialisthelsetjeneste i Norge?

Når jeg leser om unge, engasjerte menneskers arbeidslyst som «flammer som kan slukke», får jeg assosiasjoner til kronikkene med tema «kunstner versus håndverker» jeg selv tok del i vinteren 2021. Som om yrkesutøvelsen er avhengig av en skjør inspirasjon som må brenne for at psykologkunstneren skal kunne jobbe.

Kunstneren brenner (opp?) for sitt virke og er kunstner i ett og alt – en ensom, men fri posisjon.

Psykologhåndverksbedriften vil være avhengig av god opplæring og backing av nyansatte, mester-svenn-læring og et felles fokus på å bygge det beste vi kan sammen innen de rammene som gjelder for oppdraget vårt.

Jobben er avgrensa og med klare forventninger, men så kan man også gå hjem og ha fri når dagen er over. Ville det hjelpe oss og de unge om vi ser på arbeidsplassen vår mer som et sted en konkret jobb skal gjøres, enn en hjelpergjerning som skal realiseres?

Jeg tror det.